

Canvis de la *e* tònica en *arestes* de l'espiga (ALDC, IV, 822. Les *arestes* de l'espiga)

Aresta deriva del llat. vg. ARĚSTA, llat. cl. ARĪSTA ‘aresta de l'espiga; espina de peix’, amb una variació de timbre semblant a la del llat. cl. GENĪSTA, llat. vg. GENĚSTA. La Ě, com és habitual en cat., ha passat a [e], ar[e]sta (cf. HĚRBA > h[e]rba, FĚBRE > f[e]bre), en la major part del domini (hi hem inclòs el resultat [e] del ross.), amb una obertura aberrant en cinc punts, sobretot ponentins. Sembla que la var. ar[i]sta (dim. *aristeta* 164) ha d'obeir a una influència externa, del cast. i/o de l'arag.; justament l'arag. *riescla*, *riscla* (< ARĪST(U)LA, García de Diego, 1985) ha arribat a l'altoribagorçà *risca*, per dissimilació de líquides.

Altres mots, molt locals i a voltes com a segona resposta: *espina* 54, del llat. SPINA ‘espina de planta; espina de peix’ (els dos significats eren presents en el llat. ARĪSTA); *cerra*

70-74, en mall. i men. pròpiament ‘pèl gruixut i aspre’, aplicat a l'aresta (< llat. CĪRRA, col·lectiu de CĪRRUS ‘rínxol de cabells, crinera’ potser encreuat amb SĚTA ‘cerra’: per a la metàfora, veg. el que diu *Autoridades* “la punta de la espiga delgada como una cerda”); *raspa* 160, 190, manlleu al cast. on s'ha comparat amb l'asprostat d'una *raspa* ‘tipus de llima’ (< der. del gòtic *HRASPON ‘arrencar’; “la espiga [...] tiene unos dientecillos, que araña como una lima de acero”, *Autoridades*); *puntes* 124 (< llat. PUNCTA, part. de PUNGERE ‘punyir’), des de ‘extrem prim’ (< ‘estocada, ferida feta amb la punxa d'una arma blanca’; veg. citació arran de *cerra*); *bri* (d'espiga) 158, del cèltic *BRINO ‘branquilló’. *Aresta* és el mot normatiu des del DG₁, 1932.

